

LIBRISWe know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TODĂRIȚĂ, DECEBAL N.**18 Semne pe țesătura luminii / Decebal N. Todăriță. - București :**Eikon ; Sibiu : Editura Academiei Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu”,
2026

ISBN 978-606-49-1625-9

ISBN 978-973-153-631-6

821.135.1

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, RomâniaDifuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.roRedacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.roEditura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

ISBN: 978-606-49-1625-9

Editor: Valentin Ajder

© 2026 Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu

Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu

Adresa: str. Revoluției, nr. 3-5, Sibiu

Tel.: 0269/432990

Fax: 0269/215554

ISBN: 978-973-153-631-6

E-mail: office@armyacademy.ro

E-mail: editura@armyacademy.ro

Web: www.armyacademy.ro

Web: www.armyacademy.ro/editura

DECEBAL N. TODĂRIȚĂ

*18 Semne pe Țesătura Luminii***E I K O N**

București, 2026

Editura Academiei Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu”

Sibiu, 2026

CUPRINS

Cuvântul autorului	9
Partea I. Sâmburi de lumină	13
<i>1</i>	15
<i>2</i>	17
<i>3</i>	19
<i>4</i>	20
Partea a II-a. Glasul rimelor în jocul vârstelor	23
<i>5</i>	25
<i>6</i>	26
<i>7</i>	28
<i>8</i>	31
<i>9</i>	33
<i>10</i>	34
Partea a III-a. Miez de lumină	35
<i>11</i>	37
<i>12</i>	38

13	40
14	41
15	43
16	45
17	47
18	50

Cuvântul autorului

Volumul „18 Semne pe Țesătura Luminii” este o colecție de poeme dedicate fiicei mele, Theea-Gabriela, scrise la fiecare aniversare a zilei sale de naștere, până la vârsta de 18 ani. Cartea este o călătorie poetică a învârstărilor, prin ochii și sufletul unui părinte, o reflectare a trăirilor și sentimentelor care se nasc în fața miracolelor cotidiene ale creșterii unui copil. Fiecare an, surprins printr-un poem unicat, este o revelație subtilă, aproape invizibilă, ascunsă în momentele de zi cu zi, în frumusețea trecătoare a vieții și în gesturile mărunte, dar atât de importante, ca și cum ar camufla în ele sensuri adânci, transcendente, de o intensitate emoțională aproape epifanică. Într-o lume dominată de superficialitate și de cultura scroll-ului, aceste poeme sunt o formă de rezistență a sufletului. Ele subliniază că, prin poezie, pot fi surprinse momente de viață care, în esență, rămân neexprimate. Fiecare vers este un ecou al unei trăiri, un simbol al iubirii și al dorinței de a înțelege mai mult, de a lăsa o urmă în timp.

Cu siguranță, nu există o formă perfectă a iubirii unui părinte, iar aceste poezii nici nu pretind să o descrie. Emoțiile

și o reflecție asupra trecerii timpului, o încercare de a înțelege acele momente efemere care, deși trec repede, rămân cu noi pentru totdeauna – memoria afectivă și poezia făcând acest lucru posibil.

Vă invit să pășiți în această lume a trăirilor și să lăsați poezia să vă vorbească, așa cum mi-a vorbit mie de-a lungul acestor 18 ani. Sper ca sufletele și inimile cititorilor să simtă cum fiecare clipă, oricât de efemeră, pulsează cu viață și cum gesturile și cuvintele, aparent simple, ascund în ele intensități ce pot schimba felul în care simțim și păstrăm în suflet esența vieții.

Decebal. N. Todăriță

Partea I

Sâmburi de lumină

1

Întreabă-mă lume:

– *Ce este lumina?*

Și voi ști ce să-ți răspund.

Îți voi spune că am văzut-o cu adevărat,

în prima mea privire de tată

când ochii de prunc cunoșteau lumea,

iar ai mei învățau miracolul.

În ochii mamei care și-a ținut prima dată în brațe

fianța trupului său,

taina fragilă a începutului iubirii nesfârșite,

eu privindu-i.

Noi, o singură respirație.

Întreabă-mă lume:

– *Ce este fericirea?*

Și voi ști ce să-ți răspund.

Îți voi spune că am simțit-o cu adevărat

Privindu-i primii pași de copil când,

așezați de-o parte și de alta,

pe pragurile dintre două uși,

cu mâinile întinse

în punți de lumină între teamă și pas,

așteptam curajul fragil

*să se cuibărească în brațele noastre deschise:
brațele mamei, cuibul reîntoarcerii,
brațele tatălui, poarta deschisă a lumii.
Un legământ că puiul de om
nu va cădea niciodată singur!*

Îți voi spune că am simțit-o cu adevărat
În primele-i cuvinte:

- *Ma-ma.*
- *Ta-ta.*

*Infinitul respiră în tremurul silabelor,
în chemare, timpul se răsuțește
ca o cheie în piepturi,
unde clipa este taina propriei nemărginiri.*

Întreabă-mă lume:

- *De ce iubirea nu se termină?*

Și voi ști ce să-ți răspund.

Îți voi spune că

*Dumnezeu te privește
prin ochii copilului
care te vede prima oară,
și o singură scânteie e de ajuns
pentru a lumina viața
cu o promisiune șoptită:
- Acum ești parte din mine
și eu sunt parte din tine pentru totdeauna.*

2

Uneori,
te așezi pe pieptul meu
și adormi, pe burtă,
cu obrazul lipit pe inima mea,
iar eu
mă tem ca ea,
care bate ca un dans al fericirii în liniștea ta,
să nu te trezească.

Alteori mă strigi,
și aud respirația timpului împlinirii
în două silabe de fericire
ta-ti.

Glasul, ușor tremurat,
e șoapta emoției
înainte de a se așeza
pe suflet.

Când râzi,
ești un fior care-mi trece prin cord
ca o pasăre de lumină între două bătaii:
aripă-inimă,
inimă-aripă,
râsul tău rămâne suspendat
între două palpitații,

semnul că inima nu e doar mușchi,
ci locul unde viața
sădește iubirea.

Mă privești;
din negrul viu al ochilor tăi
simt tremurul unei lumini vii, care crește.
Te privesc;
privirea mea e farul
în care se oglindește întreaga ta lume
și știu
că fericirea e lacrimă
care nu cade pe obraz,
ci se topește în inimă,
unde vasele de sânge
sunt crengile unui copac bătrân,
pline de lumină
pentru totdeauna.

3

Spune-mi, copilă,
unde ai învățat limba soarelui
pe care o vorbești cu ochii?
Unde ai învățat limba apelor limpezi
ca privirea de înger
pe care o arunci în cascade de râsete?
De unde știi că lacrimile
sunt cuvinte suspendate
în nerostiri?

Și cum, mâinile tale,
pline de nisipul
de pe plaja vârstelor,
unde scormonești să cauți lumea,
au pus în palmele mele
cele mai simple, dar cele mai adânci adevăruri
în trei clipe cât un grăunte de cuarț:
ieri, ca o tresărire de suflet,
azi ca un răs de stele
și mâine ca un alint al inimii.